

ВЕСНА

Конференція

Тарас Шевченко: віще слово

Шевченкознавці на конференцію зібралися у Бориславі.



центральної частини міста неподалік міської ради, до 200-літнього ювілею геніального українського поета, при сприянні Бориславської міської ради, видано книжку «Тарас Шевченко: віще слово». Це невелике за розміром видання містить нові сучасні підходи до розуміння творчості Тараса Шевченка. Серед авторів оригінального наукового видання поряд із відомими у літературознавчих наукових колах іменами Івана Зимомря та Павла Берка маємо директора Бориславського медичного коледжу Ігната Пітулу та викладача цього навчального закладу Михайла Небелюка.

Слід відзначити, що на науково-практичній конференції, приуроченій до відзначення 200-літнього ювілею Тараса Шевченка, відбулася презентація іще однієї наукової праці українських шевченкознавців – книжки Миколи та Івана Зимомря та Руслани Жовтани «Відлуння. Світло поетичного світу Тараса Шевченка».

Уже цей факт дає підстави твердити, що визначальною ознакою науково-практичної конференції, що проходила 27-28 лютого на базі Бориславського медичного коледжу, став її високий науковий рівень. Борислав два дні був справжнім центром українського



Шевченкознавства. Оргкомітету, у склад якого увійшли директор медколеджу Ігнат Пітула та викладач цього навчального закладу Михайло Небелюк, а також відомі науковці – доктор філософії Українського вільного Університету (Німеччина) та доктор філології, голова Дрогобицького осередку Національної спілки письменників України Микола Зимомря, вдалося залучити до роботи значні наукові та творчі сили. До науково-практичної конференції у Бориславі долучилися науковці із відомих навчальних закладів Львівщини. Окрім науковців, серед яких було чимало докторів та кандидатів філологічних та філософських наук, у роботі конференції взяли активну участь письменники – члени Національної спілки письменників України Роман Киселюк із м. Яремче Івано-Франківської області, дрогобичанин Роман Пастух та бориславець Андрій Грушак. Із доповіддю «Гуманістичні ідеї становлення молодого особистості у творах Тараса Шевченка» на науковій конференції виступив також

заступник міського голови Борислава, кандидат філософських наук Сергій Оленіч. Із вітальним словом до учасників звернувся міський голова Борислава Володимир Фірман та парох церкви св. Анни декан Бориславський УГКЦ о. др. Роман Василів. Враховуючи складну суспільно-політичну ситуацію в Україні, учасники конференції вшанували пам'ять полеглих у Києві героїв Небесної сотні та помолитися за світле майбутнє України.

Після пленарних засідань науково-практичної конференції «Тарас Шевченко: віще слово» учасники ознайомилися із містом та вклонилися мощам християнських святих у церкві св. Анни. На секційних засіданнях одні учасники конференції під головуванням керівників секцій професорів Любомира Сеника та Павла Берка обговорювали проблему духовного виміру творчості Тараса Шевченка, інші, де головували доктори наук Микола Зимомря та Олександр Астаф'єв, зосередилися на обговоренні проблеми творчої спадщини Великого Кобзаря. Усіх наукових виступів за програмою семінару, включаючи доповіді, було більше п'ятдесяти. Багато виступів були дуже цікавими та містили нове трактування як творчості Тараса Шевченка, так і його місця у контексті світової літератури.

Завершилася робота конференції святковим концертом, який було проведено силами учасників художньої самодіяльності медичного коледжу.

Подорож

Задум, спричинений ювілеєм Шевченка

Сьогодні, в умовах, коли Україна як держава, як батьківщина, як рідна земля для кожного означає щось своє, особливе – бажання пізнати історію свого народу, пізнати свій край є надважливим.

Батьківщину, як і маму не вибирають. Ми народжуємося з особливою любов'ю до неї. І любимо її лише за те, що вона є. Але пізнаємо її все своє життя. Мимоволі виникає питання: що в нашій країні є таке, за що варто віддати життя? Чому вона така бажана для ворогів, чому ціна свободи рідної країни така велика? В чому непоборна сутність українського народу?

Звичайно, гортаючи сторінки історії України спочатку бачимо лише біль, жаль, тугу, страждання і вічну боротьбу за волю. Але за цим завжди проявляється співоча душа, краса української землі, щебетання птахів, незорі простори, добрі і нескорені люди сповнені оптимізму, працелюбності, витривалості і високої моральності та культури. І як не знуцалися вороги наші, як не намагалися приспати наше прагнення до свободи, як не заколисували в дурмані оковитої, наш народ піднімався знову і знову. Знати і розуміти, відчувати і чути, читати поміж рядків, мислити і пам'ятати – завдання кожного українця. Особливо сьогодні, коли ми нарешті піднялися з колін, повстали проти ворога і своєю позицією відкрили цілому світу «хто є хто у цьому світі».

Мрія без дії мертва, тому за кожним бажанням є наполеглива праця і лише тоді воно має шанс сповнитися. Сьогодні відкривати світ для себе є досить просто. Нові враження, нові знання збагачують людину. Ось уже п'ять років ми намагаємося пізнати свій край. У рамках нашого проекту «Мандруємо Україною» відбулася вже сьома подорож Україною. І на цей раз наш шлях пролягав до центральної України. Задум поїхати саме туди спричинили події, які відбулися у нашій державі – Майдан і 200-річчя з дня народження генія українського народу Тараса Шевченка.

На маршруті ми відвідали містечко Корець, що на Рівенщині. Далекого 1380 року ця місцевість була передана великому князю Федору Острозькому, який збудував тут замок. У XVI – XVII ст. Корець був одним з найбільших міст Волині. Сьогодні Корець невеличке містечко, відоме Свято-Троїцьким жіночим монастирем, руїнами замку Корецьких-Острозьких та Палацом князів Корецьких. Колишній дерев'яний замок був укріплений мурами у 16 ст., а наприкінці 18 ст. суттєво перебудований. Пожежа 1832 року майже вщент зруйнувала замок. Сьогодні залишки стін, напівзруйнований арочний міст так жалюгідно виглядають на фоні помпезного Свято-Троїцького жіночого монастиря, який заснований князем Богущем Корецьким у 1571 році. Після руйнування Софія Корецька відбудувала його як францисканський кляштор. Потім монастирем володіли отці василіани, а після другого поділу Польщі монастир став православним. Свято-Троїцький монастир ставропігійний, зараз підпорядковується безпосередньо Патріарху Московському. Тут зберігається стародавня ікона Божої Матері – Споручниця

гірських, до якої, за переказами, молилася преподобна Марія Єгипетська в ерусалимському храмі.

Далі дорога завела нас до Білої Церкви, славного міста, заснованого ще Ярославом Мудрим у 1032 році. Давнє дерев'яне укріплення прикрашала чи то збудована з неотесаної берези чи мурована і вибілена церква, яка вистояла після пожежі і набігів печенігів та служила орієнтиром серед густих і диких лісів, що вкривали у той час долину ріки Рось, доки не відбудувалося нове місто, вже назване Білою Церквою. В середині XVI ст. для захисту від татар у Білій Церкві було побудовано замок. Біла Церква асоціюється і з іменем славного гетьмана Богдана Хмельницького, який у 1651 році підписав славний польсько – український Білоцерківський договір, отамана Івана Сірка, гетьманами Іваном Брюховецьким та Петром Дорошенком. У цьому краї завжди жили мужні і нескорені люди. Повстання Кшиштофа Косинського – перший селянсько-козацький бунт проти захоплення козацьких земель далекою 1591 року. Через століття тут розгорівся вогонь великого повстання козаків під проводом Семена Палія. У Білій Церкві пройшла значна частина життя гетьмана Івана Мазепи, який оселився у Білоцерківському замку у 1703 році, тут він нажив значну частину своїх капіталів і став одним з найбагатших феодалів у Європі.

Місто над Россю впродовж історії вражало своїм нескореним духом. В період визвольних змагань Біла Церква знову у повний голос заявила про себе. В листопаді 1918 року в Білій Церкві розпочалося повстання під керівництвом Симона Петлюри та Володимира Винниченка. Тут відбувалося формування основних сил Директорії.

Сьогодні Біла Церква тішить костелом Івана Хрестителя, у якому знаходиться сучасний органний зал, спорудженим над Россю пам'ятником Ярославу Мудрому, Свято-Преображенським собором (який, на жаль, також належить МП) і невеличкою Микільською церквою, будівництво якої розпочав ще Іван Мазепа, млин і гребелю, Торговими Рядами, збудованими ще Браницькими, Білоцерківською гімназією, у якій нині розмістився Аграрний Університет і знаменитим Дендропарком «Олександрія». За часів Браницьких Біла Церква була їхньою приватною власністю, тут будувалися палаци, справлялися гучні застави. «Аустерію» відвідували імператор Олександр та Микола, княгиня Олександра Федорівна. У 19 ст. парк «Олександрія» набув неабиякої слави. Його відвідували відомі люди того часу: Г.П. Державін, О.С. Пушкін, Т.Г. Шевченко. Неодноразово тут бували декабристи (члени Південного товариства): Бестужев-Рюмін, Муравйов-Апостол, Пестель та ін., відомі польські поети та художники: Ян Ліппоман, котрий написав про «Олександрію» чудові вірші, Ян Бровінський, який після відвідування парку видав відому поему «Олександрія».

«Олександрія» нині переживає момент відродження, проходить реставрація, але це не заважає милуватися чудовими галявинами, вдихати пахощі самотніх дерев, багато з яких пережили вже два століття, перевірити на гучність знамениту Колонаду Ехо, помилуватися комплексом Руїни, побачити Китайський місток, вслухатися в легенду Колони Плачу, захоплюватися багатолітньою працею садівника Енса, уявляти як мармурові скульптури (збереглося лише 16 і ті у музеї) прикрашали алеї парку і милуватися спокійним плесом славетної ріки Рось і на кожному кроці беззастережно робити єдиний висновок: «Таки прекрасна наша Україна!»

Ярослава ЛОЗИНСЬКА,
голова профкому Львівської обласної наукової медичної бібліотеки

Продовження розповіді про прекрасні куточки Батьківщини читайте у наступних числах інформаційного вісника «За медичні права».